သူဝေး

သူမေ့နေတဲ့ သစ်ပင်

(၁)

မိုးသည်းလွန်းတဲ့ ကျောင်းပြန်တစ်နေ့။

သူနဲ့ကျွန်တော် ကိုယ်စီထီးမပါလာခဲ့ကြဘူး။ ကျောင်းစောင့်ကြီးပေးလိုက် တဲ့ ငှက်ပျော ရွက် ရှည်ရှည်ကြီးကိုပဲ နှစ် ယောက် အတူမိုးပြီး ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ လမ်းတစ်ထောက်အရောက် မှာ ပဲ ကောင်းကင်က ပေါက်ကွဲသံကြားလိုက်ရတယ်။

အဲဒီ အသံကြားတော့ သူက ထူးထူးဆန်းဆန်း ရေရွတ်လာတယ်။

"တန်ဂရီ......တန်ဂရီ....."

မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ကျွန်တော် က မေးမိလိုက်ပါတော့တယ်။

"ဘာလဲဟ....တန်ဂရီ ဆိုတာ"

"ရေးတုန်းက မွန်ဂိုတွေ ရဲ့ ဘုရားသခင်ပေါ့။ သူစိတ်တိုရင် အဲ့ဒီလို မိုးခြိမ်းတတ်တယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် မွန်ဂိုတွေ က မိုးခြိမ်းရင် ကြောက်ကြတာ"

"သြော်........."

သူက ဘယ်ကသိလာမှန်း မသိပါဘူး။ ကျွန်တော် ကတော့ သူပြောမှသိရလို့ နည်းနည်း အောက်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရှေ့ဆက်စကားတွေ ကတော့ အတွေ းတွေ ပေးရှာတယ်။

"ငါကလည်း တန်ဂရီကို ပြန်စိတ်ဆိုးမိတယ်ဟ"

"ဘာ ဖြစ်လို့တုံး"

"ဘာ ဖြစ်ရမလဲ ဟိုမှာ ကြည့်"

အကြော်ဆိုင်တဲကလေးထဲမှာ လည်ဆံမွေးခါနေတဲ့ ငှက်ကလေးနှစ် ကောင်ကို ပြလိုက် တာပါ။

"တွေ့လား...တနင်္ဂနွေရီလုပ်လို့ မိုးရွာတယ်။ မိုးရွာလို့ ခရီးမဆက်နိုင်တော့ဘူး"

အဲ့ဒီကတည်းက ကျွန်တော် ရိုပ်မိခဲ့ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ သူရဲ့ ငှက်ကလေးတွေကို အားကျတဲ့ ဆန္ဒကို။

"ငါ ကတော့ မိုးရွာရွာ ပျံမှာ ပဲ"

အဲဒီ လိုပြောပြီး ကျွန်တော့် ရှေ့ကနေ လက်နှစ် ဖက်ကို ဆန့်တန်းလို့ ခုန်ပေါက်ပြေး သွားပါတယ်။

ကျွန်တော် ကတော့ ငှက်ပျောရွက်ရှည်ရှည်ကြီးနဲ့ ကျန်ခဲ့ရတာ ပေ့ါ။

ကျောင်းပိတ်တဲ့ရက် တချို့ ညတွေ ဆိုရင် ကျွန်တော့် တို့တွေ ဘကြီးအောင်ရဲ့ အိမ်မှာ သွားကစားကြတယ်။ ကျွန်တော် တို့ဆိုတာ ကျွန်တော် ရယ်၊ သူရယ်၊ ပြီးတော့ ယွန်းယွန်းလို့ ခေါ်တဲ့ ယွန်းချမ်းမြေ့အေးရယ်၊ နောက်ပြီး စိုးထိုက်ရယ်။

ကျွန်တော် တို့လေးယောက် က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ပါ။ သက်တူရွယ်တူ၊ အတန်းတူ၊ အခန်းတူမို့ အမြဲတွဲ ဖြစ်ကြတယ်။ တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် လည်း သိပ်ချစ်သိပ်ခင်ကြပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ကတော့ စိုးထိုက်ကို သိပ်အဖက်မလုပ်ချင်ဘူးဗျ၊ တုံးလို့တဲ့လေ။

ဘကြီးအောင်ရဲ့ မြေးတွေ ကလည်း ကျွန်တော့် အစ်မအရွယ်လောက်ရှိပေမယ့် ကျွန် တော် တို့နဲ့အတူ ဆော့ကစားပါတယ်။ ညအခါ လသာသာမသာသာ ကျွနမ်တော် တို့ ချွေးထွက် ချော်လဲ ခြေညောင်းအောင် ကစားကြပါတယ်။ ထုတ်စည်းတိုးကြ၊ ဒီထိုးကြ၊ သရဲအကြောင်း ရှိုးကြ၊ အုန်းသီးလေးလုံး မလေးလုံးကြနဲ့ပေ့ါ။

ကစားနေရင်းနဲ့ ဘကြီးအောင်ရဲ့ တယ်လီဖုန်းသံကြားရင် ကစားဝိုင်းရပ်သွားရတယ်။ သူက ဘကြီးအောင်ဖုန်းဆက်ရင် မှတ်မှတ်သားသား လိုက်နားထောင်နေတတ်တယ်။ ဘကြီးအောင်ရဲ့ တူ ဖြစ်တဲ့ နိုင်ငံခြားရောက် ဆရာဝန် တစ်ယောက် က ဆက်တာပါ။ ဘကြီးအောင် တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်

တို့ကလေးတွေ ဘက် လှည့်လာပြီး စာကြိုး စားရန်မှ အစပြုပြီး သူ့တူအကြောင်း ပြောပါတော့တယ်။

“ဘကြီးရဲ့ တူက ငယ်ငယ်တုန်းက သိပ်ဆင်းရဲတာကွ။ သူများ အိမ်မှာ ရေထမ်းရင်း၊ ထမင်းချိုး ကို ရေစွတ်စားခဲ့ရတာ ။ ဒါပေမဲ့ သူက အရမ်းကြိုး စားရှာတော့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဘဝကိုမြင့်အောင် တက်လှမ်းသွားနိုင်တာပေါ့။ ကဲ...အခုဆို နိုင်ငံခြားမှာ အဆင်ပြေလို့ ပညာတတ် သူဌေးဆရာဝန်။ ကဲ.....ဘယ်လောက်အားကျဖို့ကောင်းလဲ”

ဘကြီးအောင်ရဲ့ စကားတွေ ကို လူကြီး တစ်ယောက် ကပြောတဲ့စကားတွေ ဖြစ်လို့ ကျွန်တော် ရှိသေပေမယ့် သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး။ စိုးထိုက်ကော စိတ်ဝင်စားနေလားလို့ကြည့် လိုက်တော့ ခြင်တွေ ကို လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ လိုက်ဖမ်းနေတယ်။ ယွန်းယွန်းကျပြန်တော့ မျက်မှန်ဝိုင်းဝိုင်းတပ်ထားလျက်နဲ့ အိပ်ငိုက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ တစ်ယောက် တည်း ကတော့ မေးကလေးကိုချွန်းနေအောင်ထောက်ပြီး ဘကြီးအောင်ပြောသမျှ အံ့သြအားကျနေလေတယ်။

ဘကြီးအောင် ကြော်ငြာဝင်ပြီးမှ မစားပွဲပြန်စရမယ်။ ညဥ့်နက်ပြီမို့ အိမ်ပြန်ချိန်နီးတဲ့ အခါ နောက်ဆုံးကစားနည်းကို ကစားကြတယ်။ အဲ့ဒီကစားနည်းက ကျွန်တော် အမုန်းဆုံး ကစားနည်း ဖြစ်ပြီး သူ့အတွက်တော့ အကြိုက်ဆုံးကစားနည်း ဖြစ်တယ်။

ကစားနည်းက ဘေးကကြည့်ရင်လည်း ပျော်စရာမကောင်းပါ။ ဝက်ပုံ၊ ကြက်ပုံ၊ ငှက်ပုံ ဆိုတဲ့ ကစားနည်းပါ။

ကျွန်တော် ကတော့ လက်ညှောင်းတဲ့ကစားနည်းလို့သာ စိတ်ထဲက ဝေဖန်နေမိတယ်။ သူ ကတော့ ပျော်ရွှင်ရယ်လွင်စွာ ဆော့ကစားနေလေရဲ့ ။

“ကြက်ပုံ”

“ကြက်ပုံ”

"လေယာဉ်ပျံ"

"လေယာဉ်ပျံ"

သူ ဝအောင်ကစားပြီးမှ အိမ်ပြန်ရတယ်။ အတူတူ အိမ်ပြန် ဖြစ်ကြပေမယ့် စိုးထိုက်နဲ့ ယွန်းယွန်းအိမ်က ပိုနီးလို့ အရင်ရောက်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် နဲ့သူပဲဆက်လျှောက် ခဲ့ရတယ်။

အဲ့ဒီအပြန်လမ်းမှာ ပဲ သူက သူ့ဒဿ နကို ထုတ်ပြောလာတယ်။

"နေလွင်"

"ဟင်.......ဘာလဲ"

"ခုနကကစားနည်းက သိပ်အဓိပ္ပာယ်ရှိတာနော်"

"အလကားပါဟာ...ဖီးလ်မလာပါဘူး"

"နင်ကလည်း သေချာတွေ းကြည့်စမ်းပါဟာ။ ကြက်ပျံ၊ ဝက်ပျံတဲ့။ ပျံနိုင်တဲ့အကောင်မှ ပျံလို့ရတယ်။ မပျံနိုင်တဲ့အကောင်က နေခဲ့ရတယ်။ တွေ ့လား... ဒါအမှန်တရားပဲ"

သူ့အတွေ းနဲ့ သူ ကျေနပ်နေတာမို့ ကျွန်တော် ဘာမှမပြော ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒီ အချိန် ကျွန်တော် တို့ကို အုပ်မိုးထားတဲ့ သစ်ပင်ကြီးရဲ့ သစ်ကိုင်းက တကျွီကျွီ မြည် နေတယ်။ အေးစက်စက်လေဟုန်တစ်ချက်ကလည်း သိမ့်ခနဲ တိုက်သွားသေးတယ်။

"စင်စင်"

"ဟင်"

"သရဲတွေ ကော ပျံတက်လားဟင်"

"ဟာ....နင်....နင်ဘာတွေ ..လာ..လာမေးနေတာလဲ"

သူ သိပ်ကြောက်သွားတယ်လေ။ ကျွန်တော့် ရှည်လမျော စွပ်ကျယ်အစကို

ဆွဲကိုင်ပြီးမှ လိုက်ရဲတော့တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ပတွတ်ပတွတ်နဲ့ သမ္ဗုဒ္ဓေရွတ်နေတယ်ထင်ရဲ့။

“အဲ့ဒါအမှန်တရားပဲ”

ကျွန်တော် အဲ့ဒီလိုပြောတော့ သူက ဘုကြည့်ကြည့်တာပေ့ါ။ သူ့ကိုအိမ်ပြန်ပို့ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော် လည်း ကိုယ့်အိမ်ကို အပြေးပြန်ပါတော့တယ်။ ကြောက်တာကိုး။

အင်း....ကျွန်တော် ပြောဖို့ လိုနေတာ ပြောရဦးမယ်။ သူ့နာမည် အပြည့်အစုံက မိုးစင်စင် တဲ့။ ကျွန်တော့် နာမည် ကတော့ နေလွင်ပါပဲ။

x x x

အတန်းထဲမှာ ဆိုရင် ကျွန်တော် နဲ့စိုးထိုက် အတူတွဲ ထိုင်တယ်။ သူ ကတော့ ယွန်းယွန်းနဲ့ အတူထိုင်တာပေ့ါ။ အဲ့ဒီတုန်းက လေးတန်းကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ အတန်းထဲကို တန်းပြဆင်းတဲ့ ဆရာအသစ် ခဏဝင်သင်ချိန်ပေ့ါ။ အဲ့ဒီဆရာရဲ့ မျက်နှာက ဟာသသရုပ်ဆောင် ကင်းကောင်နဲ့ အတော် လေးတူနေတယ်။

ခေတ္တတန်းပြဆင်းတဲ့ဆရာမို့ စာသိပ်မသင်ဘဲ ကျောင်းသားတွေ ကြိုက်အောင် ပုံပြင် တွေ သာ ပြောပြပါတယ်။ ပိရမစ်တွေ က အလွန်ထူးဆန်းကြောင်း၊ သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်စေတဲ့ သစ္စာတွေ က ကျိန်စာတွေ ဖြစ်ကြောင်း၊ ပိရမစ်ထဲမှာ လေ့လာနေတဲ့ သုတေသနပညာရှင်တစ် ဦးကို ကြီးမားတဲ့မြွေကြီးတစ်ကောင်က ကိုက်မျိုသွားကြောင်းတွေ ပြောပြပါတယ်။

နောက်ပြီး ပြောပါသေးတယ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တုန်းက ဗုံးကြဲဖို့ထွက်သွားတဲ့ လေယာဉ်တစ်စင်းက နှစ် ပေါင်းငါးဆယ်ကြာမှ ကမ္ဘာမြေပေါ် ဆင်းသက်လာကြောင်း၊ အကြောင်းမှာ ဘာမျူဒါနယ်မြေထဲ ရောက်ရှိသွားတာကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါတယ်။

အဲ့ဒီအချိန် စိုးထိုက်က ကျွန်တော့် ကိုလက်လှမ်းကုတ်ပြီး ပြောပါသေးတယ်။

"နေလွင်..ဟော့ကောင်.......ဘာ.....ဘာမျှဒါနယ်နမိတ်လဲ။ ငါ့အထင်တော့ အဲ့ဒီလေယာဥ်က နတ်ဖွက်ခံရတာ နေမှာ ပါကွာ"

ဆရာက သိပ္ပံအကြောင်းပြောပါတယ်ဆို ဒီကောင်က သူ့ကြီးတော် နတ်နဲ့ လာယှဥ်တွဲ နေသေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် စင်စင်က ဒီကောင့်ကို မကြည်တာ။

ကျွန်တော် တို့တွေ ဆရာပြောပြသမျှကို ပါးစပ်ကြီးတွေ ဟောင်းလောင်း ရပ်တန့်လျက်၊ မျက်တောင်ကြီးတွေ သေလျက် နားထောင်နေမိကြတယ်။ နောက်မှ ဆရာက ပုံပြင်ပြောပြ တယ်။ ပုံပြင်အစမှာ တော......

"သာယာတဲ့ညနေတစ်ခုမှာ ပဲ မြေခွေးတစ်ကောင်က ရေအိုင်လေးတစ်ခုဆီ ရေသောက် ဆင်းလာတယ်။ မြေခွေးက အေးအေးဆင်းလာတာမဟုတ်ဘူးကွ။ ရာဇာနေဝင်းဒီဇိုင်းနဲ့ ဆင်း လာတာ ဒီလိုလေကွာ......."

ဆရာက အပြောကောင်းသည့်မဟုတ်၊ သရုပ်ဆောင်ကလည်း ကောင်းသေးသည်။ ရာဇာနေဝင်းစတိုင် (သူ့ကျောင်းစိမ်းပုဆိုးအသစ်ကြီးနဲ့) ခြေထောက်ကြီးကားကား၊ လက် ကားကားနဲ့ ခေါင်းကြီးစောင်းငန်း စောင်းငန်း လုပ်ပြသေးတယ်။ ကျွန်တော် တို့မှာ ရယ်ရသေး တယ်။ အဲ့ဒီဆရာကလည်း ကျောင်းသားဘဝတုန်းကဆို တော် တော် ကဲမှာ ပဲလို့ တွေ းမိသေး တယ်။ အင်း.....ခဏခဏလည်း အရိုက်ခံရလောက်မှာ ။ ရယ်သံစဲမှ ဆရာက သူ့ပုံပြင်ကိုဆက် တယ်။

"အေး.....အဲဒီ လို ရေသောက်နေတုန်း "ဖလပ်" ခနဲ အသံကြားလို့ ကြည့်လိုက်တာ ငါးသိုင်းတစ်ကောင် ဖြစ်နေပါရောလား"

အဲဒီ မှာ ငါးသိုင်းဆိုတာ သိုင်းတတ်တဲ့ငါးလားဆိုပြီး ထမေးကြလို့ ငါးမိနစ်လောက် အချိန်ကုန်သွားသေးတယ်။ ငါးသိုင်းဆိုတာ ငါးအမျိုး အစား ငါးတစ်ကောင်ပဲ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြပြီး သူ့ပုံပြင်ကိုဆက်တယ်။

"ငါးသိုင်းက သူ့ကို မျက်စပစ်သွားတာလား မသိပါဘူးကွာ။ မြေခွေးမှာ နေမထိထိုင်မ သာ ဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ မြေခွေးက ငါးသိုင်းကို

စားချင်နေတာကွ။ ငါးသိုင်း ကလည်း ရေအိုင်လေးထဲမှာ နေပေမယ့် ဆူဆူဖြိုး ဖြိုး ရေနွေးအိုးပုံစံလေးပေါ့။ ဆယ်ကျော် သက်လေး ထင်ပါရဲ့ ”

“ဟာ......ဆရာကလဲ”

ဆရာကထဖောက်လို့ ရယ်ရသေးတယ်။

“အဲဒါနဲ့ မြွေခွေးကလည်း ငါးသိုင်းကိုစားရဖို့ ကြံတော့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘယ်လိုဖမ်း မလဲ။ ငါးသိုင်းက ရေထဲမှာ ၊ သူကကုန်းပေါ်မှာ လေ။ အဲဒါကြောင့် အခက်ကြုံ နေပါလေရော။ ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒီလိုအချိန်မှာ သူ့လိုပဲ ရေသောက်ဖို့ ဆင်းလာတဲ့ ဝက်ဝံကြီးကို တွေ့ လိုက်ရတယ်။ ဝက်ဝံကြီးကိုမြင်တာနဲ့ မြွေခွေးက အကြံရသွားတော့တာပဲ။ ဟုတ်ပြီဆိုပြီး လက်ဖျောက်တွေ ဘာတွေ တီး၊ ခေါင်းကလည်း မီးလုံးလေး လင်းချင်လင်းသွားမှာ ပေါ့”

ဆရာက အဲ့ဒီ လို သရုပ်ဖော်လည်း ပြောတတ်တယ်။

“ဒီလိုနဲ့ မြွေခွေးက သူ့အကြံအတိုင်း ဝက်ဝံကြီးကို နှုတ်ဆက်တာပေါ့။ “ဟေး...... ကိုဝက်ဝံကြီး မာပါစ” တဲ့။ ဝက်ဝံကြီးကလည်း ရေသောက်မလို့လုပ်ရာကနေ ခေါင်းထောင် လိုက်ပြီး အသံလာရာကို ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့ကို တရိုတသေနှုတ်ဆက်သူက မြွေခွေး ဖြစ်လို့ အံ့လည်း အံ့သြသွားတယ်ကွ။ အဲ့ဒါနဲ့ ဝက်ဝံကြီးက ပြန်ဖြေတယ်။ “အေး၊ ကျန်းမာပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ချောင်းဆိုးရင်ကြပ်လောက် ကတော့ ရှိတာပေါ့” တဲ့”

“အာ.....ဆရာ၊ ဝက်ဝံကြီးက ရင်ကြပ်တတ်လို့လား”

ယွန်းယွန်းက သူ့မျက်မှန်အဝိုင်းကလေးကို ပင့်တင်ပြီး မေးလိုက်တပါ။ မေးလည်းမေး သင့်တဲ့ မေးခွန်းပါ။ ဘာတဲ့ ဝက်ဝံက ရင်ကြပ်သတဲ့။ အခန်းထဲလည်း ဝက်ဝံရင်ကြပ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွက်စီကျွက်စီ ဖြစ်ကုန်တယ်။ ဆရာကလည်း ဆင်ခြေပေးပြီး ဝင်ထိန်းရတယ်။

“ဒါက ပုံပြင်လေကွာ။ ကဲ....ကဲ....မဆူနဲ့၊ ဆက်ပြောပြမယ်။ အဲ့ဒီ လို ဝက်ဝံကြီးက ရင်ကြပ်တယ်လို့ပြောတော့ မြွေခွေးက ပိုအကွက်ဆိုက်သွားတာပေါ့။ ဟာ...

ကိုဝက်ဝံကြီး ခင်ဗျားရင်ကြပ်တာပဲ ဟုတ်ရဲ့ လားဗျာ။ တခြား ရောဂါ တွေ ဖြစ်နေပါဦးမယ် အထရာဆောင်း လေးဘာလေး ရိုက်ကြည့်ဦးဗျ"

အားလုံး အူလည်လည်နဲ့ အာထရာဆောင်းကို မေးချင်ပုံရတယ်။ ဆရာပြောသလိုပဲ ဒါက ပုံပြင်လေကွာလို့သာ သဘောထားပြီး ဆက်နားထောင်နေလိုက်ကြတယ်။

"ဝက်ဝံကြီးက ငြင်းတာပေါ့။ "ဟာ.......ရင်ကြပ်တာပဲကွ၊ တခြား ရောဂါ မရှိပါဘူး။" မြွေခွေးကလည်း ဘယ်ခေမလဲ။ သူ့အကွက်ထဲ မဝင်ဝင်အောင် လိမ့်သွင်းတယ်။ "ဟာ... ဒါ ဆိုရင်တော့ ကိုဝက်ဝံကြီးဟန်ကျတာပဲဗျာ။ ရင်ကြပ် ရောဂါ အမြစ်ပြတ်တဲ့ပျောက်ဆေး ကျွန်တော် သိတယ်ဗျ။" ဝက်ဝံကြီးက "ဘာများ လဲ" လို့ပြန်မေးတယ်။ မြွေခွေးကလည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်စတိုင်နဲ့ တစ်လုံးချင်း ပြန်ဖြေတယ်။ "ငါးသိုင်း" တဲ့။ ဝက်ဝံကြီးက ကြောင်ကြည့်နေတာမို့ မြွေခွေးက နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ပြောပြရတယ်။ "ငါးသိုင်းက ရင်ကြပ် ပျောက်တယ် ကိုဝက်ဝံရဲ့ " တဲ့"

"ဟုတ်လို့လား"

"အေး...ဝက်ဝံကြီးက ပထမတော့ မင်းတို့လိုပဲ သံသယဝင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြွေခွေးက သိပ်အစည်းအရုံးကောင်းတဲ့ ကောင်ကွ။ မယုံယုံအောင်ပြောတာပေါ့။ ကြာတော့ ဝက်ဝံကြီး လည်း ယုံမိတော့တာပေါ့။ ဒါနဲ့ ငါးသိုင်း ဘယ်မှာ ရနိုင်မလဲလို့မေးရော။ မြွေခွေးက တဟဲဟဲ ရယ်ပြီး "ဝေးဝေးမကြည့်ပါနဲ့ဗျာ။ ဒီရေအိုင်ထဲမှာ ရှိပါတယ်" လို့ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒါနဲ့ ဉာဏ်သိပ်မကောင်းရှာတဲ့ ဝက်ဝံကြီးက "ဒါဆို ဘယ်လိုဖမ်းရမှာ လဲ" ဆိုပြီး မြွေခွေးကိုပဲ ဆရာတင်တယ်။ အဲဒီ မှာ ပဲ မြွေခွေးက သူ့ရဲ့ အဓိကရိုက်ချက်ကို ရိုက်လိုက်တော့ တာပေါ့။ ကိုဝက်ဝံကြီးကလည်း လွယ်ပါတယ်ဗျာ။ ကိုဝက်ဝံကြီး ဒီအထဲကရေတွေ ကို အကုန် သောက်လိုက်။ ရေတွေ ကုန်သွားရင် ကျွန်တော် က ဆင်းဖမ်းမယ်။ ကဲ....ဒါဆို ငါးသိုင်း ဘယ်ပြေးမလဲ။ လွယ်လွယ်လေးပဲ "

ဆရာက ချွေးသုတ်ပြီး ဆက်ပြောတယ်။

“ဝက်ဝံကြီးကလည်း မြွေခွေးရဲ့ စကားကိုအကောင်းမှတ်ပြီး သဘောတွေကျနေတာပဲ။ အေး….ဒါဆို ပြောနေကြောတယ် ငါအခုပဲ ဒီရေတွေ ကို သောက်ပစ်လိုက်တော့မယ်ဆိုပြီး တဂွတ်ဂွတ် သောက်ပါတော့တယ်။ မြွေခွေး ကတော့ စတိုင်လေးနဲ့ ရပ်ကြည့်နေတာပေ့ါ။ လက်ကြားမှာ စီးကရက်လေးညှပ်ပြီး………..”

ကျောင်းသားတွေ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ ဝက်ဝံက ရင်ကြပ်တယ်တဲ့။ မြွေခွေးက စီးကရက်သောက်တယ်တဲ့။ ထားပါတော့လေ… ပုံပြင်ပဲလို့ ကိုယ်စီတွေ းကာ ဆက်နားထောင်ကြရပြန်တယ်။

“ဝက်ဝံကြီးက သူ့ပါးစပ်ကြီးနဲ့ မနားတမ်းသောက်လိုက်တာ ရေအိုင်လေးထဲကရေတွေ ခဏအတွင် းပဲ ကုန်သွားသတဲ့။ အဲ့ဒီအချိန် ရေအိုင်ထဲမှာ ဖလပ်ဖလပ်နဲ့ ခုန်လူးနေတဲ့ ငါးသိုင်း ကို မြင်လိုက်ရတော့ မြွေခွေးရော ဝက်ဝံကြီးရော ပျော်တာပေ့ါ။

ဝက်ဝံကြီးမှာ ပျော်ပေမယ့် ပြုံး တောင်မပြုံး နိုင်ရှာပါဘူး။ ရေအိုင်တစ်အိုင်လုံး သောက်ထားရတာ ဆိုတော့ ဗိုက်ကြီးလေးနေပြီလေ။ မောလည်းမောတာမို့ ခြေတွေ လက်တွေ တောင် မသယ်ချင်အောင် ဖြစ်နေပြီလေ။

ဝက်ဝံကြီး ဒီလိုအခြေအနေ ဖြစ်မှ မြွေခွေးက သူ့အကြံအတိုင်း ငါးသိုင်းကိုဖမ်းပြီး ဟိုးအဝေးကို ထွက်ပြေးသွားတာပေ့ါ။ မသွားခင်တော့ ပြောသွားပါသေးတယ်။ ကိုဝက်ဝံကြီး ရေ…ကျေးဇူးပဲတဲ့။ ဝက်ဝံကြီး ကတော့ မျက်လုံးလေးတွေ ပေကလပ်..ပေကလပ်နဲ့ အနေခက်စွာ ကျန်နေရစ်ခဲ့တာပေ့ါကွယ်”

အဲ့ဒီမှာ ပဲ ပုံပြင်ဆုံး သွားပါတယ်။ ပုံပြင်အဆုံးမှာ ခေါင်းလောင်းသံကြားရတယ်။ ကျောင်းဆင်း ပြီ။ ယွန်းယွန်းကို သူ့အဖေလာကြိုသွားတယ်။ သူရယ်၊ ကျွန်တော် ရယ်ပဲ အတူပြန်ခဲ့ကြတယ်။ အပြန်လမ်းမှာ ကျွန်တော် ကစကားတွေ ပြောပေမယ့် သူက ပြန်မပြောဘူး။ ပုံပြင်ထဲအတွေ း ရောက်နေပုံပေါ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် လည်း အလိုက်တသိငြိမ်နေလိုက်ရတယ်။

"ဟော.......ဟိုမှာ မာလကာသီးတွေ "

သူရဲ့ ရုတ်တရက်ထွက်လာတဲ့အသံပါ။ လမ်းလေးနားက မာလကာပင်ကြီး။ အသီးတွေ က သိပ်မကြီးပေမယ့် မှည့်လို့ဝင်းလို့။ အပင် ကတော့ ခပ်ရှယ်ရှယ်ပါပဲ။ ပင်စည်ကလည်း ခပ် ဖြောင့်ဖြောင့်ရယ်။

"နေလွင်"

သူဘာလို့ခေါ်မှန်း ကျွန်တော် သိတာပေါ့။

"ဘာလဲ......ငါ့ကိုတက်ခူးခိုင်းမလို့မို့လား"

"ဘာလဲ.မခူးပေးချင်ဘူးလား"

"ဟာ........."

ကျွန်တော့်မှာ ခူးတော့ခူးပေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အပင်က တက်လို့ခက်မယ့်ပုံ။ ပြုတ်ကျလို့လက်ကျိုး ခြေကျိုး ရင် မာလကာသီးဖိုးနဲ့ မကာမိနိုင်။ ကျွန်တော် မခူးပေးချင်တာတော့ သူက ငြိုငြင်တာပေ့ါ။

"တော် ...တော် ...နင့်ကိုအားမကိုးတော့ဘူး"

"ဟင်......ဒါဆို နင်ကိုယ်တိုင် တက်မလို့လား"

"ငါကိုယ်တိုင်တော့ တက်မလားဟဲ့"

အဲဒီ လို ခေါင်းကုတ်ညည်းညူပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်ညာပြန်၍ ၊ ရှေ့ပြန်၊ နောက် ပြန်၊ ရှုပါတော့တယ်။ အဆင်များ သင့်ချင်တော့ ကျွန်တော် တို့နောက်မှာ လွယ်အိတ်ကလေး ဒရွတ်တိုက်ဆွဲပြီး ပြန်လာတဲ့စိုးထိုက်ကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

"ဟေ့...စိုးထိုက်"

တကယ်တော့ သူကစိုးထိုက်ကို အဲ့ဒီလို အရေး တယူ ခေါ်ပြုတာမျိုး ရှိခဲပါတယ်။ စိုးထိုက်က အပြေးရောက်လာတယ်။

"စင်စင်.....နင်ငါ့ကို ခေါ်တယ်"

"အေး...ခေါ်တယ်။ နင့်ကို အကူအညီတစ်ခု တောင်းမလို့"

ခိုင်းတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ယဉ်ကျေးအောင် လှည့်သုံးလိုက်ခြင်းပါ။

"ပြောလေ...ငါဘာကူညီရမလဲ"

ကျွန်တော် ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ စိုးထိုက်ကလည်း စင်စင့်ဆိုရင် ကူညီဖို့အသင့်။ သည် တော့လည်း စင်စင်က ဘယ်အားနာလိမ့်မလဲ။ ခိုင်းသည်ပေါ့။

"နင်သစ်ပင်တက်တတ်လား"

"ဟာ....တက်တတ်တာပေါ့။ ငါက ရွာမှာ ငါ့ဘကြီးထန်းပင်တွေ တောင် တက်ခဲ့တာဟ။ ဒီမှာ ကြည့်....တွေ့လား။ ဒါ ရွာမှာ ထန်းပင်တက်တုန်းက ရခဲ့တဲ့ အမာရွတ်တွေ "

"ဟုတ်လို့လားကွာ....မင်းအမာရွတ်တွေ က ဝဲခြောက်တွေ နဲ့ တူလိုက်တာ"

အဲဒီ လိုဖော်ကောင်ဝင်လုပ်တဲ့ ကျွန်တော့် ကို စိုးထိုက် ဘုရှုံ့ရှုံ့တယ်။ စင်စင်ကပါ (အလိုရှိတော့) စိုးထိုက်ဘက်က ဝင်နာပေးလိုက် သေးတယ်။

"နင်လျှောက်ပြောမနေနဲ့ နေလွင်။ ဒါ တကယ်ထန်းပင်တက်လို့ရတဲ့ အမာရွတ်တွေ ပါ ဟ။ ကဲ.........ကဲ...ကြာတယ်၊ စိုးထိုက် လွယ်အိတ်ချွတ်"

"ဟင်.......ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"သြော်....နင့်ကို မာကလာသီး တက်ခူးခိုင်းမလို့။ နင်က ရွာမှာ ထန်းတက်ချန်ပီယံပဲ ဒါလောက်တော့ အပျော့ပေါ့နော်။ နင့်လည်း ဝေစုပေးမှာ ပါ"

"အဲ...."

စိုးထိုက် ကိုယ့်စကားနဲ့ကိုယ် ပိတ်မိနေပြီ။ မျက်နှာသေလေးနဲ့ ကျွန်တော် ကို ကြည့်သေးတယ်။ ကျွန်တော် က မသနားပါ။

"လျှောက်ရှိုးတဲ့ကောင် ခံပေါ့"

လို့သာ မေတ္တာပွားပေးလိုက် တယ်။

စိုးထိုက် မာလကာပင်ကိုတစ်လှည့် စင်စင့်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ပါသေးတယ်။ စင်စင်က လည်း တောင့်တောင့်ကြီးရှိုးနေတယ်။ မာလကာပင်ကလည်း ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ မတက်နိုင်လည်း တက်နိုင်အောင်တက်ရတော့မယ်။

စိုးထိုက်တက်တယ်၊ လျှောကျတယ်။ တက်တယ်၊ လျှောကျတယ်။ တက်ပြန်ပြီ။ လျှော ကျပြန်ပြီ။ စိုးထိုက် ချွေးတွေ စို့လာတယ်။ မျက်နှာကလည်း အိမ်သာတက်ချင်သလိုလို၊ ပဒိုင်း သီး ဝါးမိသလိုလို ဖြစ်လာပြီ။

"နေလွင်"

"ဘာလဲကွ"

ကျွန်တော် လည်း ခပ်ဂွဂွ ထူးပေးလိုက် သည်။

"ငါ့ကိုဖင်တွန်းပေးစမ်းပါ။ အဲဒါမှ တက်လို့လွယ်မှာ "

"ဟင်း..."

ကျွန်တော် က သိပ်တော့မကြည့်ဖြူ။ မာလကာသီးစားရဖို့သာ သည်းခံလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် ဖင်တွန်းပေးလိုက် တော့ စိုးထိုက်အပင်ပေါ်ရောက်သွားတယ်။ အပင်ပေါ်ရောက်လို့ လည်း သိပ်ပျော်နေတယ်။

"ဟဲ့.....ပျော်မနေနဲ့။ မာလကာသီး မြန်မြန်ခူးပြီး ပစ်ချဟဲ့"

"သြော်.....အေးပါဟ"

စိုးထိုက်ပစ်ချလိုက်တဲ့ မာလကာသီးတွေ ကို ကျွန်တော် နဲ့စင်စင် လွယ်အိတ်ထဲ ကောက်ထည့်လိုက်ကြတယ်။ အတော် များများ ရတော့ စင်စင်က ကျွန်တော့် ကို တိုးတိုးလေး ပြောလာတယ်။

“နေလွင်”

“ဟင်”

“ငါတို့ ထွက်ပြေးကြမယ်”

“စိုးထိုက်ကို ဝေစုခွဲမပေးတော့ဘူးလား”

“ပေးမနေနဲ့။ ငါတို့ထွက်ပြေးလိုက်လို့ လိုက်ရင်လည်း မီမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော် တို့ကို စိုးထိုက် သကာ်ၤမကင်း လှမ်းမေးပါသေးတယ်။

“ဟေ့.....တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“နင့်ကို ဝေစုမပေးဘဲ လစ်ပြေးမလို့ဟေ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ စင်စင်က အရင်ထွက်ပြေးသွားတော့တယ်။ ကျွန်တော် လည်း နောက်က အလိုလိုလိုက်ပြေးမိပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ စိုးထိုက် ကတော့ သစ်ပင်ခွကြားကနေ..

“ဟေ့...ဟေ့..နေလွင်...ဟေ့...ဟေ့....စင်စင်”

နဲ့ ကယောင်ကတမ်း အော်ကျန်ခဲ့ပါတော့တယ်။

မာလကာသီးတွေ က ချိုတယ်ဗျ။ နိုင်လိုမင်းထက်ပြုကျင့်ပြီးရတဲ့ ပစ္စည်းမို့လားတော့ မပြောတတ်။

“နေလွင်....ခုနက ငါသုံးလိုက်တဲ့အကွက် မှတ်မိလား”

“ဘာအကွက်လဲ”

“ဟဲ...ဟဲ...ဆရာကြီးပြောပြတဲ့ ပုံပြင်ထဲကလိုလေ။ ဝက်ဝံကြီးက ရေတွေ အများကြီး သောက်ထားလို့ မြွေခွေးငါးသိုင်းယူသွားတာကို ပြေးမလိုက်နိုင်သလို စိုးထိုက်လည်း သစ်ပင် ပေါ်ရောက်နေလို့ ငါတို့ကို မလိုက်နိုင်တော့ဘူး”

"ဟင်...နင်လုပ်လိုက်မှပဲ ငါတို့မြေခွေး ဖြစ်ပြီ"

အဲဒီ အချိန် သူပြန်ပြောလိုက်တဲ့ အယူအဆလေးက သိပ်ကို "ငတေမာ"လွန်းမနေဘူး လား။

"မြေခွေး ဖြစ်တာ မ ဖြစ်တာ အရေး မကြီးဘူး။ အရေး ကြီးတာ ငါးသိုင်းရဖို့"

အဲဒီ နေ့က နေဝင်စောခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ သာယာမှု ကို ဖီဆန်လို့ လနဲ့ကြယ်တို့ အိမ်ပြန်ခွင့် ယူနေကြတယ်။ မိုးသည်း မည်း သော ည။

x x x

ကျွန်တော် ဟာ စိုးထိုက်ကို ဘယ်လိုလူစားပါလို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုဖို့လောက်တော့ မစွမ်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စိုးထိုက်ကို သိပ်ခင်ပြီး ချီးကျူး စကားပြောဖို့လည်း ဝန်မလေးဘူး။ သူ့ကို အနစ်နာခံစိတ်နဲ့ ရိုးသားစိတ်ရှိသူလို့ ကျွန်တော် ထင်မိပါတယ်။ ခပ်တုံးတုံး ဖြစ်နေတာ ကတော့ အားမရစရာပါ။

တကယ်ဆို စိုးထိုက်အနေနဲ့ (ဟိုးတစ်နေ့က မာလကာသီးကိစ္စကြောင့်) စင်စင့်ကို စိတ်ဆိုးသင့်ပါတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ လူချင်းတွေ့ရင် "မြေခွေးမ" လို့ အော်ဆဲသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိုးထိုက် အဲဒီ ကိစ္စကို ခွင့်လွှတ်မေ့ပျောက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

တစ်နေ့က ကျွန်တော် နဲ့စိုးထိုက် ရပ်ကွက်ထဲ ငှက်ပစ်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ နှစ်ယောက် စလုံး ဦးကျောင်းသားမဟုတ်တော့ လက်ကမတည့်။ ဘဝတစ်သက်မှာ တစ်ခါမှလည်း ငှက် တစ်ကောင်မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ နေ့က ထူးထူးခြားခြား ကျွန်တော် တို့ နံပြည်စုတ်တစ်ကောင် ရခဲ့တယ်။

တွတ်ပီဝင်ပူးသလားတော့ မပြောတတ်။ သေချာချိန်ပစ်တဲ့အခါဆို တလွဲတချော်။ စိတ်ကူးတည့်ရာ ထွေရာလေးပါး လျှောက်ပစ်လိုက်မှ သွားမှန်ပါတော့တယ်။

ငှက်ကမသေသေး။ ပျံထွက်ဖို့ ရုန်းနေသေးလို့ အတောင်နှစ် ဖက်ကို ဖမ်းချုပ်ပြီး

သယ်လာရတယ်။ နှစ် ကောင်သား ငှက်တစ်ကောင်ရတာ မို့ ခြေလှမ်းတွေ က မြောက်ကြွ မြောက်ကြွ...........။

"နေလွင်....ဟော့ကောင်.....ငါတို့ ဒီငှက်ကို ဆီပြန်ကြော်မယ်ကွာ။ ပြီးတော့ အတောင် နှစ် ဖက်ကို ဟင်းချိုလုပ်သောက်မယ်။ ခေါင်းကိုဘာလုပ်မလဲ၊ အင်း... ခေါင်းကို....အဲ..ခေါင်းနဲ့ ခြေထောက်ကို ကြွပ်ကြွပ်ကြော်ပစ်မယ်"

"ဟော့ကောင်....စိုးထိုက်၊ ငါတို့မိလာတာ နံ့ပြည်စုတ်နော်"

မြန်မာလို သတိပေးလိုက် ရတယ်။ ဒီကောင်ပြောနေတဲ့စီမံကိန်းက ပျူ စောထီးပစ်လိုက် တဲ့ ရှူး ပုံကြီးပဲ မိလာသလိုလို။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ စီမံကိန်းဟာ မင်္ဂလာရှိရှိ ပျက်ယွင်း သွားပါတယ်။

ကျွန်တော် တို့လျှောက်လာတဲ့လမ်းမှာ အဖျက်သမားနှစ် ယောက် နဲ့ တွေ့လို့ပါ။ မမိုးစင် စင်နဲ့ မယွန်းချမ်းမြေ့တို့ပေါ့ဗျာ။ လက်ထဲမှာ လည်း ရေခဲမုန့် တစ်ယောက် တစ်ခုစီနဲ့။

သူတို့ကိုမြင်တာနဲ့ ကျွန်တော် လည်း စိုးထိုက်ကို အလျင်အမြန်ပဲ မိလာတဲ့ငှက်ကို ဝှက် ထားဖို့ အချက်ပြလိုက်ရတယ်။ စိုးထိုက်ကလည်း လျင်လျင်မြန်မြန်ပဲ ကျောနောက်ကိုလက်ပစ် ပြီး လူကြီးလူကောင်း လမ်းလျှောက်တဲ့စတိုင်နဲ့ ဝှက်လိုက်ပါတယ်။

စင်စင်တို့နဲ့ ထိပ်တိုက်အတွေ့မှာ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ မေးပါတော့တယ်။

"ဟိုနှစ် ကောင်....ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ"

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟ"

ကျွန်တော် ဖြေတာကို စင်စင်ကမယုံ။ နံဘေးကလည်း ယွန်းယွန်းက ကူမယုံပေးလိုက် သေးတယ်။

"စင်စင်.....နေလွင်ကမယုံရဘူး။ စိုးထိုက်ကိုမေး"

"အေး.........စိုးထိုက်၊ နင်တို့ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ"

စိုးထိုက်က ကျွန်တော့်ကို မျက်ပင့်ကြည့်သေးတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မီးစင်ကြည့် ကတော့ ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ဟိုဘက်လှည့်နေလိုက်တယ်။

"ငါ.....ငါ.....တို့..ငှက်.....လိုက်.....ပစ်.....နေတာမဟုတ်ဘူး"

သောက်သုံးမကျတဲ့ဝက်ဝံ။ မြေခွေးမရှေ့မှ အ,ပြနေလိုက်တာ။

"ဩော်....နင်တို့ ငှက်လိုက်ပစ်နေတာကိုး"

"ဘယ်နှကောင်ရလဲ"

ယွန်းယွန်းက ဝင်မေးသည်။

"အင်း.....နံ့ပြည်စုတ်တစ်ကောင်တော့.....မရ.....မရဘူးဟ"

ဖြေနေပုံ ကတော့။ ကျွန်တော့်မှာ ဒီကောင်နဲ့ခိုးစားရတာ အတော် နောင်တရမိတယ်။

"ပြစမ်း....အဲ့ဒီ နံ့ပြည်စုတ်"

"ရှိပါဘူးဆို.....နင်ကလည်း"

"အေး....မရှိရင်ပြလို့"

"ရော့....ဒီမှာ "

ကောင်းရော....။ ဒီထက်ကောင်းတာဆိုလို့ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းကားနဲ့ ရခိုင်သင်္ဘောသီးသုပ်ပဲ ရှိတော့တယ်။ မရှိဘူးလည်းဆိုသေး၊ ရော့...ဒီမှာ ဆိုပြီး ထုတ်ပြသတဲ့။ ကျွန်တော် ဘုရှုံးရှုံးနေ တာကို စိုးထိုက်သိပါတယ်။

"ဟင်...ငှက်ကလေးက အရှင်လေးတော့.."

စင်စင်က မျက်ဝန်းလက်လက်ကလေးနဲ့ ပြောလာတယ်။ ဟုတ်ပါတယ် ငှက်က အခုထိ မသေသေး။ သူ့ကယ်တင်ရှင်နေတွေ ပေါ်လာလို့ တောင်ပံတဖျပ်ဖျပ်နဲ့ နာပြနေသေးတယ်။ ပြောရရင် ငှက်ပါးဝနေတာပါ။

“နေလွင်နဲ့စိုးထိုက်”

“ဘာလဲ”

“နင်တို့ ဒီငှက်ကိုလွှတ်လိုက်”

ဘုရင်မ တစ်ယောက် လို စင်စင်က အမိန့်ပေးလာတယ်။ တကယ်တော့လည်း စင်စင့်ကို ကျွန်တော် တို့တွေ ကြောက်ရပါတယ်။ ဘာလို့မှန်းမသိဘူး။ သူ့ဆိုရင် ရှိန်နေမိတာ။ စိုးထိုက် ကတော့ ဘာမှမပြောရဲ။ အဲ့ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ကသာ ပြောရတော့တယ်။

“အောင်မာ...ငါတို့ ရှားရှားပါးပါး မိလာတာ ဘာလို့လွှတ်ရမှာ တုံး”

“ဟင်း....ဟင်း....နင်တို့ ငရဲမကြောက်ဘူးထင်တယ်။ သူများ အသက်သတ်တာ ဘယ် ကံကျူး လွန်တာလဲသိလား။ မသိရင် ယွန်းယွန်း နင်ရှတ်ပြလိုက်”

စင်စင့်အမိန့်တော် အတိုင်း ယွန်းယွန်းက သူ့မျက်နှာနဲ့မဆန့်တဲ့ မျက်မှန်အဝိုင်းကြီးကို ပင့်တင်ရင်း.......

“ပါဏာတိ ပါတာတဲ့...။ နင်တို့ အကုသိုလ်ကို မကြိုက်ကြပါနဲ့ဟာ နော်”

စိုးထိုက်က ကျွန်တော့် ကို ဝေရီဝေရီကြည့်တယ်။ ထင်တယ်။ ကျွန်တော် ငှက်သားစား ရမယ့်ကိန်း မမြင်ရတော့။

“ဒါ ငါတို့ ကြော်စားမလို့ စင်စင်ရ”

“အမယ်လေးဟယ်......ငတ်ကြီးကျလိုက်တာ။ ဒီငှက်ကလေးကိုမှ”

“ဟုတ်ပ”

“ဒါကိုစားတော့ နင်တို့ ဗိုက်ဝမှာ လား။ ဗီတာမင်တွေ မဟားတရား ကြွယ်ဝသွားမှာ လား”

“အေးလေ”

“စားမနေနဲ့ လွှတ်ပေးလိုက်။ အခုအချိန်မှာ အကုသိုလ်ကနေ ကုသိုလ်ပြောင်းဖို့

မီ သေးတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်”

စင်စင်နဲ့ ယွန်းယွန်းက အတွဲ ညီညီ ကျွန်တော် တို့ကို ခွပ်တာပေါ့လေ။ စိုးထိုက်က လည်း တွေ ဝေနေပြီ။

“ကဲ...နင်တို့ ဒီငှက်ကို လွှတ်လိုက်ပါဟာ။ ငါ့ ရေခဲမုန့်ကျွေးမယ်လေ”

“ဟင်း....နင်စားပြီးသားကြီး”

ကျွန်တော် ကတော့ နမြောပါတယ်။ ကံကောင်းလို့ရလာတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်ကို ရေခဲမုန့်အစုတ်ကြီးနဲ့လဲရမှာ ။

“အေး....အေး....ဒါဆိုလည်း လွှတ်လိုက်ရအောင်ပါ နေလွင်ရာ။ နေကလည်းပူပူနဲ့ စင်စင်ပေးတဲ့ ရေခဲမုန့်ပဲ စားရအောင်ပါ”

“ဟွန်း....”

ထင်တဲ့အတိုင်း စိုးထိုက်ကလည်း စင်စင့်ဘက်ကို ယိမ်းသွားပြီ။ ကျွန်တော် လည်း အင်အားမမျှမှတော့......

“အေး....လွှတ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ နင့်ရေခဲမုန့် အရင်ပေးထား။ နင့်ကိုလည်း ငါမယုံဘူး”

“ရော့....ရော့....ငါ့များ မယုံဘူးလေး ဘာလေးနဲ့”

စင်စင်က ရေခဲမုန့်ကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ထိုးပေးတယ်။ ရေခဲမုန့်ရမှ ကျွန်တော် လည်း စိုးထိုက်ကို အချက်ပြလိုက်တယ်။ လွှတ်လိုက်တော့ဆိုတဲ့သဘော။ စိုးထိုက်လည်း တစ်နှစ် သုံးအော်ပြီး ငှက်ကလေးကို လွှတ်တင်လိုက်တယ်။

“ဟေး.........”

“ဟေး.........”

မတိုင်ပင်ထားကြပဲနဲ့ အော်ဟစ်မိသွားတယ်။ ကောင်းကင်ပြန်ရှာတွေ ့သွားတဲ့ ငှက် ကလေးအတွက် ကျွန်တော် တို့ ပျော်မိကြတာပါ။

ကုသိုလ်တရားအကြောင်းလည်း မတွေ းမိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲက အေးစိမ့်သွားတာ ဝိဉာဉ်တစ်ခုလုံး စမ်းချောင်းကလေး ဖြစ်သွားသလိုမျိုး ပေါ့။

စင်စင်နဲ့ယွန်းယွန်းထွက်သွားတော့မှ ကျွန်တော် နဲ့စိုးထိုက် ဝေစုခွဲရပြန်တယ်။ စင်စင် ပေးတဲ့ရေခဲမုန့်ကိုလေ။

“မင်းက အသားစားလိုက် နေလွှင်”

“ဘာအသားတုံး”

“ဟို....မင်းက အဲဒီ ရေခဲမုန့်အသားကိုစားလိုက်လို့၊ ငါ့ကို အောက်က ဝေဖာအခွံ ကလေးပေး”

“ဟာ.....ဝေဖာကြီးက စားလို့မကောင်းပါဘူး”

“သိပါတယ် ငါလုပ်စရာရှိလို့”

စိုးထိုက်က အဲဒီ လို အူကြောင်ကြောင်ကောင်။ တစ်ခါတလေ သူလုပ်တာတွေ ကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး။

စိုးထိုက် ကတော့ ဝေဖာ (ရေခဲမုန့်အခွံကလေး) ကို တသိမ့်သိမ့် ပြုံး ကြည့်နေလေ တယ်။

x x x

စင်စင့်ကို ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ ခပ်ပေါ့ပေါ့လူ တစ်ယောက် လို မမြင်ခဲ့မိဘူး။ တစ်စုံတစ်ရာကို ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိရင် ဇွဲမလျှော့ဘူး။ တစ်ခါတလေမှာ တော့ သူလုပ်တဲ့အလုပ် တွေ က အရွယ်နဲ့မလိုက်ဘဲ ကြီးကျယ်နေသလားလို့။

တစ်နေ့က ကျွန်တော် သူ့အိမ်ကိုရောက်တယ်။

အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကြီးကြီးတစ်အုပ်နဲ့ ခေါင်းတွေ ရှုပ်နေတာပါ။ ဝင်လာတဲ့ကျွန်တော့် ကို မြင်တာတောင် ပမာမခန့်ဘဲ နှုတ်ဆက်နိုင်ပါတယ်။

"ကိုယ့်ဘာသာ စာအုပ်တွေ ရှင်းထိုင်တော့"

သူ့အခန်းက စာအုပ်တွေ နဲ့ ရှုပ်နေလို့ အဲဒီ လိုပြောလိုက်တာပါ။ စားပွဲပေါ်က သူ့လိမ္မော် ရည်ကိုသာ သူမတိုက်ဘဲ မော့သောက်နေမိတော့တယ်။

"မနေ့က ဘကြီးအောင်ရဲ့ တူဆရာဝန်လေ ဖုန်းဆက်သေးတယ် သိလား။ နိုင်ငံခြားက လေ"

"အဲဒါ ငါဘာလုပ်ရမှာ လဲ"

"ဟာ....နင်ကလည်း တိုးတက်နေတဲ့ဘဝတွေ ကို အားကျရမှန်း နားမလည်ဘူးလား"

"ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အားကျချင်မှကျမှာ ပေ့ါ။ အားကျတာကို ဘောင်ခတ်ထားရဦး မှာ လား"

"နင် ကတော့ ဂွစာပါဟာ"

သူ့လမ်းကြောင်းကိုမလိုက်တော့ ကျွန်တော့် ကို အဲဒီ လိုသမုတ်ပါတော့တယ်။ တစ်ခါတ လေလည်း သူနဲ့ကျွန်တော် ဟာ ဘောက်နဲ့ဘုစစ်စစ်။

"ဒါနဲ့ နင်က ငါ့အိမ် ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"ပျင်းလို့ပါဟာ။ နင်ကကော ဘာလုပ်နေတာလဲ။ အင်္ဂလိပ်စာအုပ် ထူထူကြီးတွေ နဲ့ လူအထင်ကြီးလာအောင် ဘာညာလား"

"နင့်လိုများ မှတ်နေလား။ ဒါက ငါ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရွှေတောင်ပံတွေ ဆင်ပေးနေတာ"

သူ့စကားက သူ့အရပ်ထက် မြင့်နေပါတယ်။

“နေလွင်”

“ဟေ”

“နင် ပီးလက်လား၊ ပဲလ်လက်လား အဲ့ဒါသိလား”

“ဘာကိုပြောနေတာလဲ”

“ဟာ....ပီအီးအယ်လ်အယ်လ်အီးတီ(Pellet) ဆိုတဲ့ မီးနင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်”

ကျွန်တော် က သိမလားစဉ်းစားကြည့်တတ်သေးတယ်။ မသိပါဘူး။ သူ့လို အတန်းထဲ ပထမရချည်းရနေတဲ့သူတောင်မှ မသိတာ။ ကျွန်တော် လို့ စာကျက်ပျင်းတဲ့ကောင်က ယောင် လို့တောင် မသိပေ့ါ။

“အဲဒါ ဒစ်ရှင်နရီထဲမှာ ရှာပေ့ါဟ”

“ဟွန်း...အဲဒါများ သိသလိုလိုနဲ့။ ငါလည်း ဒီမှာ ရှာနေပါတယ်။နင်များ သိမလားနဲ့ မေးမိ တာပါ ငါ့အမှာ းနော်။ ဟွန်း.....”

နောက် သူ့ဘာသာသူ ဒစ်ရှင်နရီထဲ ရှာပါတော့တယ်။ တစ်အောင့်လောက်ကြာတော့မှ “တောက်” ခနဲ သူ့လျှာသေးသေးလေးရဲ့ ဒေါသထွက်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဘာ ဖြစ်တာလဲဟ”

သူ ပြန်မဖြေပါ။ ကျွန်တော့် ကိုတောင် စူပုပ်ပုပ်နဲ့ မျက်စောင်းထိုးသေးတယ်။

“နေလွင်...သွား....နင်ပြန်တော့”

“မနင်ပါနဲ့ဟာ”

“နင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒေါသထွက်နေတာ။ နောက်တစ်ခါ ငါ့အိမ်ကို ဒီအချိန်လည်း မလာနဲ့။ ဒီအချိန်တိုင်း ငါအင်္ဂလိပ်စာ လေ့လာတော့မှာ ....

ကျွန်တော် လည်း လိမ္မော်ရည်ကို ကုန်အောင်သောက်ပြီးမှ ပြန်ခဲ့ပတယ်။

အိမ်ရောက်မှ ဒစ်ရှင်နရီကို မြန်မြန်လှန်ပြီး သူမေးတဲ့မီးနင်း (Pellet) ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုရှာကြည့်မိတယ်..... အဲဒီ တော့မှ....

"သြော်....ဒါ့ကြောင့် ကိုး"

လို့နားလည်လိုက်တော့တယ်။

သူရဲ့ ရွှေတောင်ပံစီမံကိန်းကို အကြီးအကျယ် ကြိုးစားနေချိန်မှာ ရွှေတောင်ပံကိုဖြို့ခွင်း မယ့် လက်နက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်လေ။ (Pellet) ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က "လောက်စာလုံး" တဲ့။

သူ့တောက်ခေါက်သံ သေးသေးလေးကိုတောင် ပြန်ကြားမိသေး။

x x x

(၂)

အဲဒီ တုန်းက ကျွန်တော် တို့ဟာ အရာရာကို လက်ဖဝါးပေါ်မှာ တင်ကစားလို့ရတဲ့ ပိုးနံ့ ကောင်ကလေးလိုပဲ မြင်ပါတယ်။ ကျယ်ဝန်းတယ်လို့ထင်ရတဲ့ လောကကြီးမှာ လည်း ပျင်းရိဖို့ တွေ ကို မေ့နေခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် တို့စီးတဲ့ဖိနပ်တွေ ကြီးလာတယ်။ ဘောင်းဘီသေးသေးလေးတစ်ထည်ကို ခပ်လျှို့လျှို့ဝတ်လာရပြီ။ ယောကျ်ားလေးတစ်ချို့ အသံသြလာတယ်။ ဝက်ခြံပျောက်ဆေးဝယ် ဖို့ ပိုက်ဆံစုတဲ့သူက စုတယ်။ ကောင်မလေးတွေကြိုး ခုန်တမ်းမကစားတော့ဘူး။ တစ်နှစ် တစ် တန်းလည်း မှန်မှန်အောင်တယ်။ စင်စင်ကလည်း နှစ် တိုင်းဆုတွေ ရတယ်။ သူရတဲ့ဆုတွေ က လည် ပထမဆုတွေ ချည်း ဖြစ်နေတတ်တာကို ကျွန်တော် လုံးဝ အံ့မသြခဲ့ဘူး။

အဲဒီ လိုနဲ့....

ကျွန်တော် ရဲ့ အသက် (၁၅) ဂဏန်းရဲ့ အထက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာကျော်လွန်ခဲ့ပြီ။ သတိမ ထားမိတဲ့အချိန်ကာလ တချို့ အတွင်း မှာ ပဲ ရုပ်နာမ်က သဘာဝ ကျစွာ ပြောင်းလဲသွားတာကို သတိထားမိလိုက်ကြတယ်။

ဆောင်းဦးတချို့ ရဲ့ ကျောင်းတံခါးနှင်းမှု န်တွေ ၊ နွေကြမ်းကြမ်းအောက်မှာ ဝပ်တွားရတဲ့ ရွက်ကြွေတွေ ၊ မိုးရာသီသီချင်းတွေ ။ အဲဒါတွေ ဟာ ဒီလိုအရွယ်မှာ ပိုမိုမြူး ဝေခဲ့ရော့ထင်။ သူ့ အလိုလို ကွေးညွတ်သွားတဲ့ လခြမ်းလေးက တချို့ တွေ အတွက် ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖြစ်လို့သွားတာ ဘာကြောင့် လဲ။

စိတ်ကူးထဲက ကျောင်းစိမ်းဖြူဖြူလေးနဲ့ ချစ်သူကလေးကို လက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုး စားတဲ့သူတွေ က ကြိုး စားကုန်ကြပြီ။

အရာရာဟာ နှစ် ပိုင်းအတွင်း မှာ ဘောင်တစ်ခုထဲကို တိုးဝင်သွားပြီ။ ယွန်းယွန်းက သူတပ်နေကျမျက်မှန်လေးကို မတပ်တော့ဘူး။ စိုးထိုက် ကတော့ ကျောင်းတွေ ခဏခဏ လစ် နေတယ်။ ရဲဖန်ရဲခါ လက်ကြားထဲ စီးကရက်ဆိုတာလေး ညှပ်နေသလားတောင်မသိ။ အဲဒီ လို တွေ့မိသေးတယ်။

ကျွန်တော် နဲ့စင်စင် ကတော့ ဟိုးငယ်ငယ်ကလို ကျောင်းအတူလာ၊ အတူပြန်၊ အတူ ငြင်း၊ အတူခုန်၊ မြေခွေးလည်း အတူလုပ်နဲ့လို့...

အဲဒီ လိုမထင်ကြပါနဲ့။

ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ။ အရာရာဟာ ကန့်သတ်ချက်တစ်ခုထဲကို တိုးဝင်သွားပြီလို့။ ကိုယ့်အဝကိုယ် ရှာသွန်းကြရတော့မယ်လေ။ ဆယ်တန်းဆိုတာ ဆန်းတယ်လိုထင်ထင် မဆန်းဘူးလို့မှတ်မှတ် ပင့်သက်တွေ နဲ့ ပိုနီးလာတာကိုတော့ မငြင်းချင်ဘူး။ စင်စင့်ကို ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အိမ်ကလာကြိုတယ်။ ကျောင်းဆင်းရင် ကျူ ရှင်သွားတယ်။ ကျူရှင် ဆင်းလို့ မိုးချုပ်ရင် သူ့အခန်းထဲမှာ စာလုပ်ပြီ။

ကျွန်တော် နဲ့ အိမ်နီးလျက်နဲ့တောင် မတွေ့ ဖြစ်ဘူး။ ကျောင်းလာရင်လည်း ကျောင်း တက်ခါနီး မှလာတယ်။ ကျွန်တော် နဲ့ ကောင်းကောင်းစကားမပြော ဖြစ်တာ ကြာပြီ။

ထင်မထား လောက်အောင် စင်စင့်မျက်နှာ တည်တံ့သွားတယ်။

သူပြောပြောနေတဲ့ သူ့ရဲ့ တောင်ပံကို ရှာနေတယ်ထင်ပါရဲ့ ။

သေချာတာ ကတော့ စင်စင် သိပ်ကိုလှလာတယ်။ အဲဒါကို ဘယ်သူမှမငြင်းနိုင်ဘူး။ ရွှေ ရောင် မြင်းပျံတစ်ကောင်က တဟီးဟီ ကဆုန်ပေါက်မြည် တဲ့ညမှာ ငွေလဝန်းက ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် သတ်သေသွားသလိုမျိုး လှတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိတယ်။

ဆယ်တန်းဆိုတော့ သူ့အတိုင်းအတာအလျောက် စာများ ပါတယ်။ စာကျက်ပျင်းတဲ့ ကျွန်တော် တောင် မွန်းမွန်းကြပ်ကြပ်ခံစားရတယ်။ အပေါင်းအသင်းရောင် းရင်းေတွလည်း ကျောင်းနဲ့ကျူရှင်ကြားမှာ စက်ရုပ်ဆန်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှု တွေ ရုပ်တိုက်လာတယ်။ အထူးသဖြင့် စင်စင်ပါပဲ။

မှတ်မိသလောက်တော့ ဆယ်တန်းတစ်နှစ် လုံး စင်စင်ရယ်တာ တစ်ခါလားပဲ တွေ့ ပါ တယ်။ အဲဒီ နေ့က ထူးထူးခြားခြား သူကျွန်တော့် အိမ်ရောက်လာတာပေါ့။

“ဟာ....စင်စင်ပါလား....လာထိုင်လေ”

စင်စင်တန်းမထိုင်သေး။ ကျွန်တော့် ဧည့်ခန်းကို လျှောက်မွှေကြည့်နေတယ်။

“ထိုင်လေဟာ”

“အေး...အေး....ဒါနဲ့ နင်ဒီနားမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ပင်လယ်ကမ်းခြေပုံ ပိုစတာကြီးကော”

“ဟာ....ဖြုတ်ပစ်လိုက်တာဖြင့် ကြာလှပြီ”

“သြော်....”

သူရဲ့ “သြော်” သံထဲမှာ ဝမ်းနည်းမှိုင်းညို့ မှု တွေ စိမ့်စိုနေတယ်။ သူ့စကားက သူ ကျွန်တော့် အိမ်ကို မရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီဆိုတဲ့ကာလကို ဖော်ပြသွားစေ တယ်။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်း၊ အခုဆယ်တန်း။ ဟုတ်တယ်...နှစ် နှစ်

ကျော်လောက်ရှိပြီ။ သူ ကျွနမ်တော့် အိမ်တောင်မလာနိုင်ဘဲ စာတွေ ကြိုး စားနေခဲ့တာလေ။

“နင် အအေးသောက်မလား”

အဲဒီ ကျွန်တော့် အမေးကို မဆီမဆိုင် အမေးနဲ့တုံ့ပြန်တယ်။

“နင်တို့မီးဖိုခန်းအားလား”

မျက်လုံးပြူး တူးလေးနဲ့ မေးလာပုံက သူ့ရဲ့ ငယ်မူကိုပြန်ပေါ်စေတယ်။ မီးဖိုခန်းအား လားတဲ့။ ဘာပေါက်တတ်ကရ လုပ်မလို့လဲမသိ။

“အေး…အားပါတယ်။ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“နင့်ကို ဝမ်းသာစရာ ပြစရာတစ်ခုရှိလို့”

“ဘာများ လဲဟ”

“မီးဖိုခန်းထဲကျ ပြမယ်ဟာ”

ကျွန်တော့် ကို ပဟေဠိဝှက်ရင်း မီးဖိုခန်းထဲကို ခေါ်သွားတယ်။ သူက ဟိုကြည့်သည် ကြည့်နဲ့ လူရှင်းသလား အကဲခတ်လိုက်သေးတယ်။ ကျွန်တော့် မှာ သူ့အမူအရာတွေ ကို ကြည့်ပြီး တကယ့်ကိုစိတ်မရှည်တော့။

“ပြလေဟာ…နင့်ဝမ်းသာစရာဆိုတာကို”

“ဩော်…..အေး….”

သူဟျာဟျာသလဲ သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ စာအိတ်လှလှကလေးနဲ့ စာတစ်စောင်။

“ဒီမှာ ရည်းစားစာ”

“ဘာ…..”

“ငါ့ကိုပေးတဲ့ ရည်းစားစာ”

"ဟင်...."

ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး ဘာ ဖြစ်သွားမှန်းမသိ။ နှလုံးအိမ်နဲ့ နီးစပ်ရာသွေးကြောတွေ ပြောင်းဆန်ဘောင်ဘင်ခတ်သွားသလိုမျိုး ။

"ရည်းစားစာရတာ ကို နင်ဝမ်းသာနေတာ"

"ဆိုပါတော့"

"ဘယ်သူပေးတာလဲ။ နင်ကကော ပြန်ကြိုက်နေပြီလား"

"ဘယ်သူပေးတာမှန်း မသိဘူး။ အေး...သိရင်လည်း ပြန်မကြိုက်ပါဘူး။ ဘယ်အရွယ် က ရည်းစားထားသင့်လဲဆိုတာ မသိပေမယ့် ဒီအရွယ်မှာ တော့ မထားသင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်"

"ဒါ....ဒါဆို နင်က ဘာကိုဝမ်းသာတာလဲ"

ကျွန်တော့် အသံတွေ ကတုန်ကယင် ဖြစ်တာ အကြောင်းမဲ့မှဟုတ်ရဲ့ လား။ သူ ကတော့ ကျွန်တော့် ရင်တွင်း းရင်ပြင် ဖြစ်ပျက်ပုံကို သတိမထားမိ။

"ဟဲ.....ဟဲ....ငါဝမ်းသာနေတာက ဒီလိုဟ"

"အင်း......"

"ငါက အခုနှစ် အတွင်း း လုပ်သင့်တာတွေ ကို လုပ်နေရလို့ ကျန်တာတွေ ကို အာရုံမစိုက် မိတာကြာပြီ။ မပျော်ရတာ မရယ်ရတာ လဲ ကြာပြီ။ ဒီနေ့မှ ဒီရည်းစားစာဖတ်ပြီး အသေရယ်ရ တော့တယ်"

ကျွန်တော် ကတော့ အခုထိ မရယ်နိုင်သေး။

"ဒီမှာ ..ငါဖတ်ပြမယ်"

ဆိုပြီး ဖတ်ပြပါတော့တယ်။ ရယ်စရာစာလုံးလည်း တစ်လုံးမှမကြားမိ။ တစ်ခြမ်းပဲ့လ၊ နှလုံးသားရေအိုင်၊ ကြယ်ရောင် စူးစူးနဲ့ ဖိနပ်ကလေး နှင်းမှု န်တွေ

နဲ့ချည်နှောင်ထားတဲ့ည၊ မြူပြာပြာရက်စွဲများ စတဲ့ စကားလုံးတွေ လည်း ပါဝင်ပါတယ်။ အဲ့ဒီစကားလုံးတွေ ကို သူက ရယ်စရာလို့သတ်မှတ်ရင်တော့ ကျွန်တော် လက်မခံချင်ဘူး။

“ကောင်းပါတယ်ဟ..စာလေးက.....”

“အေး..ကောင်းပါတယ်။ ရယ်စရာကောင်းတာ။ ဟား......ဟား.....”

သူက အားပါးတရကို ရယ်တယ်။ မျက်နှာခပ်သုန်သုန် ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့် ကို သူ မကြည့်ဘဲ ရယ်နေတာလေ။ ရယ်လို့ဝမှ.....

“ဘာငိုင်နေတာလဲ ကျိုင်ဖွင့်လေ”

“ဘာ....ဘာ........ကို....”

“မီးဖိုကျိုင်ဖွင့်လို့ပြောတာ။ ဒီစာကိုမီးရှို့ရအောင်”

“ဩော်....အေး....ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော် အလျင်အမြန်ပဲ ကျိုင်ကိုဖွင့်ပေးလိုက် မိတယ်။

“ဒီစာကို နုတ်နုတ်နုတ်နုတ်ဖြဲပြီးမှ မီးရှို့ပစ်မယ်”

“ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော် ကလည်း ထောက်ခံသည်ပေါ့။ အထဲကစာသားကလေးတွေ ကို အားနာသလို ဖြစ်မိပေမယ့် စင်စင့်ကိုပေးတဲ့ရည်းစားစာ ဖြစ်နေတာမို့ ကျွန်တော် မကြည်ဖြူ မိဘူးလေ။

“ငါ့ တစ်ဝက်ပေး”

“ဟင်.........”

“နင့်စာကို ငါ့တစ်ဝက်ပေးလို့။ ငါကူဖြဲပေးမယ်လေဟာ”

“ဩော်...အေး...ကောင်းတာပေါ့။ ငါတို့နှစ် ယောက် ပျော်ပျော်ပါးပါး

ဖြေပေးလိုက်ရတာ ပေါ့ဟာ။ ဟေး...ဟေး...”

“ဟေး....ဟေး...”ဆိုတဲ့အသံကထွက်သေးတယ်။ “ကျိုင်ရဲရဲတွင် ၊ အရှင်လတ်လတ်၊ သောက်မြင်ကပ်သည်နှင့် လေး”ဆိုပြီး တျာချင်းအချလိုစာချိုး လိုက်တော့ သူ အတောမသတ် နိုင်အောင် ရယ်ရှာတယ်။

နောက်ပြီး သူပြောသလိုပဲ အဲ့ဒီစာလေးကို “နတ်နတ်နတ်နတ်” ဖြေပြီး မီးရှို့ပါ ကတော့ တယ်။ နှစ် ယောက် တည်း စည်ကားပျော်ရွှင်လို့ပေါ့။ စာပေးတဲ့ကောင် ကတော့ တစ်ညလုံး ကြိုး စားပမ်းစား ရေထားရတာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ဒီမှာ တော့ သူ့စာကို ယစ်ပူဇော်နေပြီဆိုတာ မသိရှာ။ တွေ းရင်းနဲ့ ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့။

“ဟား.......ဟား........ဟား........”

“ဘာရယ်တာလဲ”

ကျွန်တော် ဝမ်းသာလုံးဆို့နေတာကို သူ မကြည့်ပါဘူး။

“သိဘူးဟာ...ဒီလိုပဲ ရယ် ဖြစ်သွားတာ”

ကျွန်တော် အဲဒီ လိုပြောတော့ သူကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေ ရဲ့ ဟိုးနက်နက်ထဲကို အသိ တစ်ခုပါပါ စိုက်ကြည့်နေပါတော့တယ်။ တစ်စက္ကန့်၊ နှစ် စက္ကန့်..သုံး...လေး..ငါးစက္ကန့်။

အဲဒီ လောက်ကြာတော့မှ သူ့အကြည့်ကို ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး လွှဲလိုက်တယ်။

“နင်တော် တော် အူမြူး နေသလိုပဲ”

“အဲ...အဟဲ...”

သြော်....နင့်ကို ငါမဟုတ်တဲ့ တခြား တစ်ယောက် က ပေးတဲ့ရည်းစားစာကို ဖြေရတာ မပျော်ဘဲနေပါ့မလား။ စိတ်ထဲကစကားပေမယ့် သူကြားနှင့် နေပြီးသား ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာ ပါ။

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကျွန်တော် ပျော်တယ်လေ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန် သူပြန်ပြောလိုက်တဲ့စကားက ကျွန်တော့် အပျော်ကို ခလုတ်တိုက် သွားစေတယ်။

"နေလွင်..."

"ဟင်...ပြော"

"ငါ ကတော့ ငါပုံချင်တဲ့ ဟိုးကောင်းကင်ဆိုတဲ့အမြင့်ကို မရောက်မချင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ အဲဒါတွေ မတွေးချင်ဘူးဟာ"

သူ့စကားက ကျွန်တော့်ကို စည်းတစ်ခုထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်တာလား။

အဲဒီ နေ့မှာ တော့ ကျွန်တော် ပီပီပြင်ပြင် သိခွင့်ရခဲ့တာဟာ သူ့အပေါ်ထားမိတဲ့ သံယောဇဉ်က သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ အမည် နဲ့ မလိုက်ဖက်တော့ဘူးဆိုတာပဲ။ တစ်ညလုံးလည်း သူ့မျက်နှာကလေးပဲ တသိမ့်သိမ့် မြင်နေမိတယ်။ ချစ်သူရဲ့ မျက်နှာကလေးကို မြင်ယောင်ရတာ ရေခဲအိုင်အလယ်က ကြာဖြူပွင့်ကလေးဆီ သွားရသလိုပဲ။ လှိုက်ဖိုအေးမြ။

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကျွန်တော် သူ့ကို........

သေချာတာ ကတော့ ဘယ်သူပေးမှန်းမသိတဲ့ ရည်းစားစာကို နှစ် ယောက် သား အတူ တကွ ဖြဲရတာ ကိုတော့ ကြည်နူးနေမိတယ်။

အဲဒီ ကြည်နူးမှု က တစ်ညအိပ်တာင် မပြေယ်ဘူး။ နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းသွားတော့ တောင် စိုးထိုက်ကို ပြောပြမိသေးတယ်။

အဲဒီ နံနက်က စိုးထိုက် တစ်ယောက် ကျောင်းနဲ့မနီးမဝေး အုတ်ခုံဖြူဖြူ ကလေးမှာ ဆေးလိပ်ခိုးသောက်နေချိန်ပေါ့။ သူဆေးလိပ်သောက်တာတော့ ကျွန်တော် မကြိုက်ပါဘူး။ မကြိုက်တာကို မကြိုက်ကြောင်းပြောပေမယ့် သူက နားဝင်ပုံမရပါဘူး။

ပြောရဦးမယ်။ စိုးထိုက်ကလည်း လူပျိုပေါက် ဖြစ်ပြီမို့ ရုပ်ကဖြောင့်လာပြီ။ ကျွန်တော့် နီးနီးချောလာတယ်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့၊ နှုတ်ခမ်းမွေးရေး ရေး ကအစိမ်းရောင် သမ်းနေသေး တယ်။

“ဟေ့ကောင်......စိုးထိုက်”

နောက်ကနေ ကျွန်တော် ပခုံးပုတ်ခေါ်လိုက်တော့ သူလန့်သွားတယ်လေ။ ဒီကောင်နဲ့ ကျွန်တော် လည်း စကားမပြောရတာ ကြာပြီ။

စိုးထိုက်ငယ်ငယ်တုန်းကသာ အူကြောင်ကြောင်နိုင်တာ။ ကြီးလာတော့ စကားပြောတ ကအစ ခပ်အုပ်အုပ်နဲ့ ခန့်လာတယ်။

“ဘာလဲ...ဘာပြောမလို့လဲ။ မျက်နှာက စပ်ဖြီးဖြီးနဲ့”

“အဟဲ...မင်းက တော် တော် အကင်းပါးတဲ့ ကောင်ပဲ”

လို့အစချီပြီး ကျွန်တော် နဲ့စင်စင် ဘယ်သူပေးမှန်းမသိတဲ့ ရည်းစားစာကို တပျော်တပါး မီးရှို့လိုက်တဲ့အကြောင်းကို ရယ်ပြောပြလိုက်ပါတော့တယ်။

“မင်းတို့ကလည်းကွာ ဘယ်သူပေးမှန်းတော့ အရင်စုံစမ်းဦးမှပေါ့။ ပေးတဲ့ကောင်က မအိပ်မနေ တစ်ညလုံးရေး ထားတဲ့စာဆို သနားပါတယ်”

စိုးထိုက်ရဲ့ ကိုယ်ချင်းစာစကားကို ကျွန်တော် နားမဝင်ပါဘူး။ စိုးထိုက်က စီးကရက်ဘူးထဲက နောက်တစ်လိပ်ထုတ်ပြီး မီးညှိတယ်။

“ဟေ့ကောင်...မင်းကလည်းကွာ လျှော့သောက်ဖို့ စဉ်းစားပါဦး”

“ဟင်...........”

ခပ်ကျဲကျဲရယ်။ မီးခိုးတွေ ကို ဝေ့ဝိုက်မှု တ်ထုတ်လိုက်ပြီးမှ....

“ငါက နောက်တစ်နေ့ကစပြီး အရက်ပါသောက်ဖို့ စဉ်းစားနေတာ”

“အေး..ကောင်းတယ်ကွာ။ ငယ်ငယ်ကလို ငှက်ပစ်ပြီး မြည် းတာပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော် က ရွဲ့ပြီးထောက်ခံလိုက်တော့ ဒီကောင် တဟားဟား ထရယ်ပါတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တချို့ လူတွေ ဟာ တချို့ အချိန်တွေ မှာ မပျော်ရွှင်ပဲနဲ့လည်း ရယ်မောတတ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် တွေ းခဲ့မိဖို့ကောင်းတယ်။

လူသားပြုံး သော အခါ

လောကသည် လူသားကိုချစ်၏ ။

လူသားရယ်သော အခါမှ

လောကသည်

သူသားကိုကြောက်ရွံ့လာလေတော့၏ ။

(ရာဘင်ဒြာနတ်တဂိုး)